

מסורת הש"ס

[illegible]

חֹתֶמֶת רִיזִי

הובא בסוף המסכת

—◆—◆—◆—◆—◆—◆—

RESEARCH REPORT

[illegible]

וזבחים דף ז"ע"ב: [ט] ההוא
 ור הקטרת אימורין הוא
 יב. והקשה רש"י בזבחים
 אשכחן הוא באשם שאינו
 ור הקטרת אימורין דכתיב
 פ פרשת ויקרא אשם הוא
 מ אשם לה' גבי אשם תלוי
 דאני מיתור ואצטרך
 שה דכפרש"י בחומש אשם
 ות אשם גזילות ואשם
 וי"ל לגבי שתי שנים

ע"י זכריות דף י ע"ב. אחר דבעי ניתוק אס

מה לי שנינו קודש כו' [ג:]
דמחשבה דמינכרא [ג:] פפ
קרייה רחמנא לא ישים
חטאת פסולה שלא לשמה

הפריש מעות למנחת קומה [זו] והווי

העדה: מה חטאת מותרת נדבה.
ועוד
מכאן עולה כי המצוות הנתונות לנביאים
היו כוללות גם את המצוות שהיו קיימות
לפניהם.

כדאמר בשילהי ויל חטאת במסכת
תמורה (דף כג:) וז מדרש דרש יהידע
ההכהן כסף ואשם וכסף חטאות לכהנים
היהיו דבר הבא ממותר חטאת וממותר
אשם (ה) הבשר לשם (ו) ועורות לכהנים:
באשם כמי (ויקרא ה) ולא ידע ואשם ונשא
עונו: וז היא שיבה וז היא ביאה.

ממפרש צתורת כהניס) מה ציאה חולן
והקולא וטח וותון לו שצוב. אלמא
הממריין ג"ס כה"ג ווע"ג ללא דמו
הואלי ושיניהם לשון ציאה
הן ויש לשונות אחרים אבל זה
דשמייעק: **מפנו דשמייע קול.** דשמייע
קול חטאת היא: מנן. הואלי וילא
מחטאתם ה': **דלדי צבא.**

במחשבתם נגיש מחשבת הו"א) ולא (י' שנה)
שלא לא לשמו: **אשם נאמר** בו הוא לאחר
הקטרה אימורין. צפרשת צו את אהרן
והקטיר אותם הכהן המזבח: **אשם** לא חיפסיל
לה' **אשם הו"א** והילכך אשם לא חיפסיל
[ב] צנא לשמו דהא בקטרה כמידי
הוקטרו לשמו עיקר הוא. וליכא
למייקח הוא אשם ולג קטטורו אימורין.
שלא לשמו [ב] דהא הוא עצמו שלא
הוקטרו אימוריו כשר כדאמרין צפ'
ותמיד שחט במזבחת פסחים (דף ע"ג:
ו) נעמא אימוריו או שאכרז פסח מעבד
כפרה ונבלל בשבז אכל פסח וטעמת
כמידי הוא בשחיטה זבח פסח הוא [שמות
צ"ג] [ב] צנא שיש כמידי? ושחט אפרו
במזבחה אפר ישחט את העולה לפני
ה' **חטאת הוא: ואלא הוא**. דאשם
למא: **י: שניחא לרביי**. שנחפרו
בעציליו בזהר דר' ובחטאת אולא למיתא
וקיימא [א] כל בצמנות מתא דאשם
לרעה ולכשחטא ימכר ריפלו דמי
לרעה ואם כבר ימכר לרביי שמכרובו
אשם קסם שחטו קסם שחטו לעולה
דהא קסמו לעולה ואין שם אשם
לעילוי [ה] דשפורות נדבא [ע] [לעולה] דפ'
לעיל: **לא ניסח**. דלא מחטא לרעה
שחטו [א] **שם** קסם לא מתכשר
לרעה

לעולה דעדיין שם אשם עליו וצעי עקי
דכל כמה דלא עקר מיינה שם אשם לא
יהא. ב"ר אבא בר אבא בר אבא בר אבא
אשם נזיר. מזיר טמא מציא אשם להכש
והציא כבש בן שנתו לאשם והימים

שלא לשמו כבוד רחמנא הוא וכו' מסיק
לגלויי אהוה דאשם דלח מעבד אהוה
דחטאת אחא לגלויי אהוה דמנחת
הוא דריש בת"כ הוא קרב ואין תמורה
ולפיכך מיינה משום דלח משמע להו
ל[הוה] דריש בת"כ למעוטי אשם מזיר
אשם פרט ששטחא שחל לא שמה אהוה
אימורין קא דריש והקטיר אותם הכהן
ועקיבא אשם הוא אשם אשם [להוה] ה
אשם מזיר ומאורעו מכסף קגלים:
בתמורה צדקו אלו קדשים (גם זה)
בשר אחתי אהוה דתניא צדקשים

לא מסתבר יב' להו דר"ש
אמרו מותר לשנות: הטאה
הטאה היא. (ויקרא ה) מה
שלא לשמה: מותר נדבה

מה לי א"ר שמעון
מחשבה דמינכרא
דמינכרא הוא או די
דכתיב וזאת תורת
אמר ליה ¹⁶ כלום הג
ברכה לא משני לי
ברכא לא משני ליד
חורת החמאם ברכ

קושיא דרב אחא כ
חוטא ומנחת קנאות
חטאת קרייה רחמי
לא יתן עליה לבונה
מנול קנאות מגנל ד
מנחת ^אמנחת קנאות
מזכרת ^במזכרת
כתבי ^גואותה נתן ל
מה חטאת מותרה
מותרה נדבה וכתב
שלא לשמה אף מנ
לשמה אלא מעתה
לשמו דגמר עון עון
אין דנין עונו מעון
נא דבי ר' ישמעאל
והוא שיהיה זה
עונו מעון דשמיעת
גיד ונשא עונו אלא
למותר נדבה הוא
יורה שזה למחצה
ישמעאל אותה לחט
לשמה פסולה
לשמן בין שלא לש
חוטא ומנחת קנאות
מגנל חטאת מעמא
הוא ה"ל הא כתיב
כתב ביה הוא
הקמרת אימורין הוא
אשם לא נאמר בו
אימורין הוא עצמו
כבשר ואלא הוא למה
רב ^אאשם שניתק
לשום עולה ^בניתק
הוא בהוייתו יא:
שקמצה שלא לשמה
להתיר ולא התירה ו

לִישְׁחַמְיָהוּ בַּהֲדִיף לָשֶׁם עוֹלָה
ר': דֹּאמֶר קָרָא הוּא בְּהוֹיִים
הָאֵין נֶאֱכָלִין: לַהֲסִיר. חֲדָשׁ
מִנֵּין נִזְרֹת טַהֲרָה כְּדַמְיָ
וִינִים יִפְלוּ וְגו' (בַּמִּדְבָּר ו')

וילפו שאר חטאות מיניה
ח צ"ק דוצים (גס זה ש
ומונחת קנאות דמעבד כד
ידיה ולמעט תודה ואלו
אלא כשכבז הוא עם שם
מזורע מכסף שקלים וה
אסמכתא בעלתא הוא :
במה אשה לה' אסה (ו)
(הוא) קרב ואין תמורת
שם שניתק ושרייה וש
דף ית. דגמריי דכל ש
אלו דברים (דף עג.)

חמאת קרייה רחמנא.
לזכמים (דף ח:)
ישמעתיך לא קאי אלא ילין
תנא דבי רבי ישמעאל. זכים

א דר' שמעון משום
פסלה והא מחשבה
מעמא דר"ש משום
נחה וזבא לא כתיב
לסוף דעתו של ר"ש
משום קושיא דאביי
שום ³ קושיא וזאת
לא משני ליה משום
דרבא: חוץ ממנחת
דשלמא מנחת חוטא
לא ישים עליה שמך
חטאת היא וגו' אלא
תנא קמיה דרב נחמן
זה נדבה א"ל שפר
כתיב בה ובחטאת
שלשאת את עון העוֹדֵה
אף מנחת קנאות
מה חטאת פסולה
קנאות פסולה שלא
ום יהא פסול שלא
חטאת דנין עון מעוֹן
אי נפקא מינה והאי
שב הכהן ¹⁰ ובא הכהן
ויעוד לגמר עונו
ואל דכתיב ⁷ דאם
¹¹ גמרי גזירה שורה
ירי וכי תימא ¹² אי
רחמנא גבי חטאת

אוֹתָהּ לִשְׁמָה כְּשִׁירִי
 בֵּל כָּל קְדָשִׁים בֵּינִי
 כְּשִׁירִים אֶלָּא מִנְחַת
 פְּסוּלִין שְׁלֹא לִשְׁמִי
 יִמְשֹׁם דְּכֹתִיב בְּהַ
 הִיא ⁽⁷⁾ אִשֶּׁם נָמִי אֶחָד
 הִהוּא הוּא לֵאחֲרָי
 כְּתִיב ⁽⁸⁾ כִּדְתִנִּיא אֲבֵל
 אֶלָּא לֵאחֲרֵי הַקְּטָרֶת
 לֹא הוּקְטְרוּ אִימּוּרֵי
⁽⁹⁾ לְכִדְרֵב הוּנָא אִמְרֵי
 יְהִי וְשַׁחֲטוּ סֶתֶם כְּשִׁיר
 אֵלָּא נִתְּקָא לֹא אִמְרֵי
 רַב מִנְחַת הַעֹמֶה
 וְזוֹלָה ⁽¹⁰⁾ הוּאִיל וּבִאֲחֵי
 תֵּת אֹמֶר בְּאִשֶּׁם נִזְרִי
 וְאִשֶּׁם

(א) אינן [ז] כשרין למה הן
ששרין ואינם מרצין דאש
והעולתה ואשם נמי קרב
ללה שיהא הוה אמינא חטאת
לדמים כגון מפריש שתי
שמה אבל שעיר נשיא דהוי

וְסוֹמֵר שְׂמָא לֹא יִלְפִין
וּמָא אִי לֹא כִּתְז אַלֵּא בְּפִס
הֵכָא ט': **לְאַחֵר** הַקְּמֵר
קִי אִינִי נִשְׁמַע בְּצִפּוֹן וּפְרָק
וּקְרַצְתָּ כְּגוֹן חֲטָאת הוּא אִלֵּי
יֵרֵשׁ בְּסַפְרֵי בִּפְרֶשֶׁת זֹאת
וְהוּא אֵמָּה לֵי בְרַדְרָב
(ו) וְלֹא כְּסַפְרִים דְּגֵרְסֵי בִּפְרֶשֶׁת
וְלִבְסוֹן מוֹקִי יֵיִה לְכִי
פִּתְּהּ בְּשַׁר דְּעֻזָּה. הֵא
וְהָא מֵתָה בְּאֵשׁ רֹעִיָּה
דִּקְ קָמָא דְּשִׁבְעוֹת (דף

ד.

עין משפט
נר מצוה

ז א מ"י פ"ה מהל' פסוק"מ
הל"ח:
ח ב מ"י פ"ד מהל' פסוק"מ
הל' טז:

שיטה מקובצת (המשך)